

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Monikou Chaloupkovou v právní věci **žalobce: P.M.**, bytem H. 298, P., **zastoupen JUDr. Martinem Týle, advokátem**, se sídlem Škroupova 561, 530 03 Pardubice, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2013, č. j. KrÚ 37845/2013/ODSH/8,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10. 7. 2013, č. j. KrÚ 37845/2013/ODSH/8, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „magistrát“ nebo též „správní orgán I. stupně“) ze dne 15. 4. 2013, č. j. OSA/P-1652/12-D/76, jímž byl žalobce uznán vinným tím, že dne 18. 9. 2012, okolo 14:45 hodin, v obci Rybitví, na silnici I/36 (u zastávky MHD), ve směru na Pardubice, řídil osobní vozidlo Mazda, RZ: „X“, nedovolenou rychlostí, když mu byla hlídkou Městské policie Lázně Bohdaneč naměřena

rychlost jízdy 77 km/h, což při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ± 3 km/h odpovídá nejnižší skutečné rychlosti 74 km/h, tedy žalobce překročil dovolenou rychlost na daném úseku (50 km/h) o 24 km/h, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), a tak spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3. silničního zákona. Magistrát za uvedený přestupek žalobci uložil podle § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a § 125c odst. 4 písm. e) silničního zákona pokutu ve výši 2.500 Kč a dále podle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a vyhlášky č. 231/1996 Sb. povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhal jeho zrušení a též zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a náhrady nákladů soudního řízení s odůvodněním, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, skutkový stav zjištěný správním orgánem je v rozporu se spisem a rovněž v něm nemá oporu a podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Tyto obecné důvody pak žalobce rozvedl v následujících žalobních bodech:

1. Nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise a je s ním v rozporu.

Stěžejní důkazy – fotodokumentace a videozáznam, byly získány nezákonným způsobem. Měření rychlosti vozidla bylo prováděno za součinnosti s fyzickou osobou, panem J.J., který byl přítomen ve vozidle Městské policie Lázně Bohdaneč (dále jen „MP“). Jmenovaný nebyl v žádném vztahu k MP, ani k Policii ČR, tedy měření bylo prováděno strážníkem MP, Petrem Č., a dále osobou, která oprávnění k měření rychlosti neměla. J.J. byl přítomen po celou dobu provádění důkazů, byl přítomen vlastnímu měření i lustraci žalobce v registrech, přičemž P.Č. připustil, že mohl sledovat údaje zobrazující se na monitoru služebního počítače. Fotodokumentace a videozáznam jsou tak nezákonně získanými důkazy, které neměly být v přestupkovém řízení vůbec použity.

Rovněž nebylo postaveno najisto správné fungování měřicího zařízení. Žalobce od počátku sporuje hodnotu naměřené rychlosti a k tomuto navrhnul provedení důkazu znaleckým posudkem k ověření správnosti funkce měřicího zařízení, který byl oběma správními orgány zamítnut pro nadbytečnost. Z ust. § 7 odst. 2 vyhlášky č. 262/2000 Sb. vyplývá šest způsobů zániku platnosti ověření měřidla, mj. při provedení změn či úprav měřidla, které mohou ovlivnit jeho metrologické vlastnosti, při poškození, které mohlo vést ke ztrátě vlastností rozhodné pro jeho ověření, při zjevné ztrátě požadovaných metrologických vlastností. Správní orgány se proto měly zabývat tím, zda platnost ověřovacího listu nezanikla před uplynutím doby jeho platnosti. Žalobce v řízení před žalovaným namítal, že existují důvodné pochybnosti o správné funkčnosti měřicího zařízení a tedy platnost ověření mohla zaniknout před uplynutím doby. Tyto důvodné pochybnosti žalobce spatřuje v tom, že:

- P.Č. neví, kolik má měřicí zařízení úředních značek a plomb a kde jsou umístěny, tedy lze předpokládat, že neprovedl jejich kontrolu a nelze tudíž postavit najisto, že platnost ověření měřidla nezanikla,
- souřadnice GPS jsou chybně měřeny – souřadnice na snímku neodpovídají poloze zařízení, označují bod 200 metrů vzdálený a lze tedy důvodně pochybovat o tom, že rychloměr měří správně rychlost vozidel.

2. Byla porušena zásada dvouinstančnosti řízení, neboť žalovaný sám založil do spisu vyjádření společnosti ATS-TELCOM Praha a. s. a i přes žalobcem vyslovený nesouhlas s doplňováním podkladů v průběhu odvolacího řízení provedl tímto vyjádřením důkaz. Žalobce tak neměl možnost reagovat na hodnocení důkazu, neboť se s ním seznámil až prostřednictvím napadeného rozhodnutí. Uvedená listina je důkazním prostředkem, neboť žalovaný jí prokazuje správnou práci užitého měřicího zařízení. Tato nebyla provedena v souladu se zákonem a tuto vadu nemůže zhojit ani zaslání listiny žalobci spolu s poučením podle § 36 odst. 3 správního řádu.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 22. 10. 2013, kterým navrhl její zamítnutí jako nedůvodné. Uvedl, že setrvává na svém právním názoru prezentovaném v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou v podstatě totožné s odvolacími námitkami a námitkami uvedenými ve vyjádření ze dne 10. 6. 2013 a žalovaný se jimi dostatečně zabýval v napadeném rozhodnutí.

O žalobě soud rozhodl při jednání dne 11. 12. 2013, v přítomnosti zástupce žalobce a žalovaného, neboť žalobce na výzvu soudu projevil výslovný nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání (podání ze dne 14. 10. 2013). Soud přitom v souladu s § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, tj. ze stavu k datu 10. 7. 2013, kdy bylo rozhodnutí žalovaného vydáno, a toto přezkoumal v mezích žalobních bodů. Dospěl přitom k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalobce tuto námitku vznesl, aniž by ovšem konkrétně uvedl, s kterými jeho tvrzeními se žalovaný nevypořádal, na jaké jeho námitky nereagoval, případně které své závěry nepodepřel řádným odůvodněním.

Soud vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí neshledal, prvoinstanční i napadené rozhodnutí jsou řádně odůvodněna, oba správní orgány reagovaly na žalobcovy námitky, tvrzení a návrhy, srozumitelně a přesvědčivě odůvodnily své skutkové i právní závěry.

Vypořádání se s námitkou nepřezkoumatelnosti je takto obecné, neboť i námitka žalobce byla formulována obecně, bez jakékoli konkretizace. Soud přitom není oprávněn a ani povinen vyhledávat a formulovat za žalobce žalobní body. Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane, tedy čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Nemí na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).

Vzhledem k tomu, že soud dospěl k závěru o přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, přistoupil k přezkumu v mezích žalobcem formulovaných žalobních bodů.

Ze správního spisu vyplynulo, že žalobcova argumentace se shoduje s argumentací předestřenou ve správním řízení, konkrétně v odvolání proti rozhodnutí magistrátu a ve vyjádření ze dne 10. 6. 2013. Pro soud proto bylo podstatné, jak se s žalobcovými námitkami vypořádal žalovaný. Soud musel zkoumat, zda závěry žalovaného ve vztahu k žalobcovým námitkám a návrhům jsou v souladu se zákonem a zda jsou přesvědčivě odůvodněny a odpovídají podkladům obsaženým ve správním spise. Soud totiž nemůže při přezkumné

činnosti, v rámci soudního řízení správního, nahradit činnost žalovaného, potažmo správního orgánu I. stupně, neboť není další, třetí instancí ve správním řízení. Není tedy oprávněn odstraňovat závažné vady řízení či rozhodnutí, ani měnit závěry správních orgánů, neboť podstatná změna právního názoru by mohla vést k nezákonnosti rozhodnutí soudu (srov. nálezy Ústavního soudu – dále jen „ÚS“ ze dne 18. 10. 1999, sp. zn. IV. ÚS 279/99). Pouze v případě drobných odchylek, tj. jestliže se zcela neztotožní s argumenty žalovaného, může korigovat jeho právní názor (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87).

Soud především uvádí, že žalovaný na námitky obsažené v obou žalobních bodech reagoval na stranách 3-7 napadeného rozhodnutí, a to dostatečně podrobně. Jeho argumentace je přesvědčivá a v souladu s právní úpravou, proto na ni soud zcela odkazuje, aniž by ji zde opakoval. Ostatně takovýto postup je zcela v souladu se zákonem, což potvrzuje i judikatura NSS, kdy se např. v rozsudku ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, uvádí: „...*sluší se uvést, že i NSS často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, jak již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu padne shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno*“. K jednotlivým žalobním bodům pak soud již jen dodává následující:

Ad 1.

Ze správního spisu vyplynulo, že měření prováděla a fotodokumentaci a videozáznam pořídila k tomu oprávněná osoba, strážník P. Č., který byl k měření laserovým měřičem LTI 20/20 TruCAM proškolen (osvědčení ze dne 10. 5. 2011). Dále bylo prokázáno, a to výpovědí P.Č., výpovědí J.J. a sdělením MP ze dne 19. 2. 2013, že ve voze MP byl vedle zmíněného strážníka přítomen J.J. jako civilní osoba, bez vztahu k MP, a to z důvodu seznámení se s činností MP vzhledem k jeho zájmu o zaměstnání u MP. Uvedenými důkazními prostředky bylo rovněž prokázáno, že J.J. se nijak nepodílel na úkonech prováděných strážníkem Č., byl toliko v roli pozorovatele, činnost strážníka nijak neovlivňoval a ani v jediném okamžiku ho nezastoupil. Fotodokumentace i videozáznam tak byly získány zákonným způsobem, k tomu oprávněnou osobou, když přítomnost další osoby u jejich pořizování neměla na jejich zákonnost vliv.

Pokud se týká silničního laserového rychloměru, již správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí odůvodnil, proč nevyhověl žalobcovu důkaznímu návrhu na vypracování znaleckého posudku k ověření správnosti měření daným rychloměrem, a popsal fungování tohoto rychloměru, včetně zdůraznění skutečnosti, že v případě chyby měření se neprovede dokumentace měřeného vozidla a zobrazí se chybové hlášení. Žalovaný pak jeho argumentaci ještě doplnil, takže z napadeného rozhodnutí, ve spojitosti s rozhodnutím prvoinstančním, které tvoří s rozhodnutím žalovaného po materiální stránce jeden celek, zcela zřetelně vyplývají důvody nevyhovění žalobcovu důkaznímu návrhu a především pak, z jakých podkladů správní orgány dovodily správnost provedeného měření a proč nepovažovaly námitky žalobce o nesprávnosti naměřené rychlosti za nedůvodné.

K samotnému popisu fungování silničního laserového rychloměru soud nemá, co by dodal, proto zdůrazňuje následující: Z fotodokumentace založené ve správním spisu, ověřovacího listu ze dne 23. 4. 2012 a výše zmíněného osvědčení o proškolení P. Č. ze dne 10. 5. 2011 zcela zřetelně vyplynulo, že měření rychlosti žalobcova vozidla bylo provedeno silničním laserovým rychloměrem výrobního čísla TC001078, který byl ověřen Českým metrologickým institutem s platností ověření do 22. 4. 2013 a měření s ním prováděl strážník

MP k tomu proškolený. Ověření provedené Českým metrologickým institutem potvrzuje, že dané měřidlo (laserový rychloměr) má požadované metrologické vlastnosti, jinými slovy řečeno, měří správně. To ostatně vyplynulo i z pořízené fotodokumentace, neboť v případě chyb v měření by rychloměr rychlost nenaměřil (objevilo by se chybové hlášení). Pokud žalobce měl o správnosti měření rychlosti pochybnosti, měl si vyžádat ověření nebo kalibraci radaru a vydání osvědčení o výsledku, jak mu umožňuje ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, v platném znění („u měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku“), žalobce tak ovšem neučinil. Jím uváděné skutečnosti pak závěr o tom, že rychlost byla žalobcem řízenému vozidlu naměřena správně, nemohou zpochybnit. Žádné pochybnosti o správnosti měření pak nevyplynou ani ze správného spisu. Žalobcova tvrzení o možném poškození, ztrátě metrologických vlastností, atp. jsou pouze domněnkami, ničím nepodloženými, které nemohou správnost měření provedeného rychloměrem zpochybnit. Neznalost strážníka MP o tom, kolik úředních značek a plomb má daný rychloměr, nelze vykládat tak, jak činí žalobce, tedy že neprovedl jejich kontrolu a tudíž nelze mít najisto postaveno, že platnost ověření měřidla nezanikla. Fakt, že osoba obsluhující rychloměr si není schopna vybavit počet ověřovacích značek a plomb, sama o sobě nic neznamená. Naopak se jedná o situaci známou každému z nás, kdy i dennodenně používanou věc či prožívanou situaci nejsme schopni popsat do detailů. Strážník Č. přitom ve své výpovědi výslovně uvedl, že rychloměr před započítím měření zkontroloval, přičemž ze spisu nevyplynulo, že by jeho výpověď nebyla pravdivá, a ani z jiných podkladů nevyplynulo, že by kontrolu rychloměru neprovedl. Chybný údaj o GPS souřadnicích pak nemá na správnost měření rovněž vliv, neboť, jak ostatně vyplývá z vyjádření zaslaného společností ATS-TELCOM PRAHA a. s. dne 29. 5. 2013, GPS určuje polohu na základě měření tranzitního času od 4 družic, zatímco rychlost měřeného vozidla je měřena laserovým paprskem. Jedná se tedy o údaje získávané různým způsobem, kdy z nesprávnosti jednoho nelze dovozovat nesprávnost druhého. Z vyjádření zmíněného výše rovněž vyplynulo, že údaj o místě měření je pro měření rychlosti nepodstatný a má povahu toliko dodatečné informace. Žalobci se nepodařilo fungování rychloměru při měření rychlosti, resp. správnost rychlosti naměřené žalobcovu vozidlu zpochybnit, když jeho tvrzení byla buď v rovině hypotéz, nebo takového charakteru, že z nich nebylo možné chybnost měření dovodit. Ověření nebo kalibraci rychloměru si žalobce nevyžádal a jím navržený znalecký posudek pak soud ve shodě s oběma správními orgány vyhodnotil jako zcela nadbytečný důkazní prostředek, když jeho pořízení až v řízení před soudem zcela postrádá smysl, neboť daný rychloměr byl ověřen s platností do 22. 4. 2013, tedy nyní pořizovaný znalecký posudek by se již vyjadřoval k rychloměru znovu ověřenému.

Ad 2.

Porušení zásady dvouinstančnosti řízení soud rovněž neshledal, když doplnění dokazování v průběhu odvolacího řízení je přípustné a počítá s ním i zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť ze žádného z jeho ustanovení nelze dovodit, že by odvolací orgán nemohl doplnit podklady a případně provést další dokazování. Pro řízení o odvolání se použijí též předcházející ustanovení správního řádu, včetně hlavy VI, v jejímž rámci jsou vymezeny podklady pro vydání rozhodnutí a pravidla pro dokazování (§ 93 odst. 1 správního řádu). Podle § 50 správního řádu pak jako podklad pro rozhodnutí může sloužit prakticky cokoli, když důkazy jsou pouze jedním z možných podkladů. Tedy správní orgán může vyjít i z listin, kterými neprovedl důkaz, musí ovšem před vydáním rozhodnutí dát účastníkovi možnost, v souladu s § 36 odst. 3 správního

řádu, se s těmito listinami před vydáním rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim, aby rozhodnutí nebylo pro účastníka překvapivým. Přesně o tento případ pak v projednávané věci šlo. Žalovaný obstaral v průběhu odvolacího řízení další listinu – vyjádření společnosti ATS-TELCOM PRAHA a. s. ze dne 29. 5. 2013, s touto žalobce seznámil, dal mu prostor, aby se k ní vyjádřil, a následně ji použil jako jeden z podkladů pro své rozhodnutí. Žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem, žalobci naopak tímto postupem nevznikla žádná újma, nebyl nijak krácen na svých právech, neboť ještě před vydáním napadeného rozhodnutí mu byly známy veškeré podklady pro toto rozhodnutí, měl čas se k nim vyjádřit, a jak vyplývá ze správního spisu, svého práva i využil („vyjádření k doplněnému důkazu“ ze dne 10. 6. 2013).

Zásadu dvouinstančnosti správního řízení nelze vykládat tak rigidně, jak to činí žalobce, tj. že v případě nutnosti doplnit správní spis o jakýkoliv podklad je třeba rozhodnutí správního orgánu I. stupně automaticky zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu odvolacím orgánem a vrácení věci tomuto orgánu bude zpravidla na místě zejména ve věcech skutkově složitějších, v případech, kdy by doplňováním podkladů ze strany žalovaného došlo k výraznému přesunu podstatné části nalézacího řízení do řízení před odvolacím orgánem. Jak ovšem vyplývá z výše uvedeného, v dané věci o takový případ nejde. Žalovaný doplnil jedinou listinu, kterou použil jako další podklad potvrzující závěr správních orgánů o tom, že rychloměr naměřil správný údaj o rychlosti žalobcova vozidla.

Z důvodů shora podrobně rozvedených soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je zcela v souladu se zákonem, neshledal ani žádné vady řízení, pro které by byl povinen toto rozhodnutí zrušit, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst.1 s. ř. s. Ve věci byl plně úspěšný žalovaný, který měl vůči žalobci právo na náhradu nákladů v soudním řízení důvodně vynaložených. Ze soudního spisu se však nepodává, že by žalovaný nějaké náklady v souvislosti s řízením před soudem měl, žalovaný se navíc práva na náhradu nákladů při jednání dne 11. 12. 2013 výslovně vzdal, proto soud vyslovil, že žalobce jako neúspěšný účastník řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 11. prosince 2013

Mgr. Monika Chaloupková v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová